

DIENEN IN DE VILLA VAN MARQUET

door Ivan VAN HYFTE

Vorige maand las U de historiek van villa "Maritza". Eventjes was er sprake van Georges MARQUET, de zoon van de bekende kursaaluitbater, die ook een tijdlang eigenaar is geweest van de villa. In een tweede bijdrage behandel ik deze periode die in 1928 een aanvang neemt.

* * *

Toen Georges MARQUET-fils in 1928 de "Villa Thamara" kocht, zocht hij een man van de politie om permanent zijn pand te beveiligen. Oostendenaar Lucien DEPRez (1904-1988) en zijn vrouw Valentine PAUWELS, nu ondertussen 91 geworden, was voor de veileisende Marquets hét aangewezen koppel dat er eind oktober 1929 als huisbewaarder gratis mocht komen wonen.

Met hun privé-chauffeur, kokkin, kindermeid, "bovenmeid" en een "fille d'office" namen de gefortuneerde Brusselaars –mede-eigenaars van "Les Grands Hotels Belges et Européens" – voor 2 zomermaanden bezit van "Thamara". De politieagent mocht dan met zijn vrouw, op kosten van de rijke zakenman huren in de Amsterdamstraat. Alle correspondentie gebeurde via Georges' privé-secretaris, Viktor ERNST, want Madame – sedert 1931 alleen eigenares – was erg op haar privacy gesteld. De deur rechts was de dienstingang voor het huispersoneel en leidde naar een kelderderdieping waar Lucien en Valentine met dochter Agnes (° 1931) gratis mochten wonen. De aanpalende wijkelder was echter altijd stevig op slot...

Achter de linker deur in Second Empire kon je privé via enkele treden het open terras, nu ingewerkt, in rood-bruine marmer bereiken. Glazen deuren sloten het tweedelig bel étage-salon af (nu de eetzaal van het restaurant). Op een houten lambrizing hingen aan weerszijden grote spiegels waarin je een "vue à l'infini" kreeg. Een grote, witte vleugelpiano, kasten propvol porcelaine de Saxe en zware Limoges-vazen met medaillons op een koperen voet stonden er in het gefilterd licht, waarvoor een prachtig brandglasraam zorgde. Boven de spiegelmuren hing donkerbruin Corduaans leer.

Iedere zomer was het hard labeur voor Valentine om de gietijzeren terrasbalustrade, die te lijden had onder het ziltig Noordzeeklimaat, op te poetsen alvorens meneer Georges zijn intrek nam.

Achter een gevelbreed terrasbalustrade lag op de eerste verdieping achtereenvolgens een privé-salon, de slaapkamer van het echtpaar, met ernaast een groen-marmeren badkamer, en het kleine kamertje "La Petite Amie". Mevrouw vond dat de gordijnen, het behang en de bedsprei van dezelfde zijde moesten zijn en deed hiervoor beroep op het huis Galeyn in de Kerkstraat.

Achter de neo-classicistische voorgevel van de 2e verdieping met zijn pilasters en halfzuilen waren vooraan 2 slaapkamers, "Les chambres jumelles – côté palais, côté kursal". Eén ervan was een prachtige logeerkamer in esdoorn uitgewerkt, met badkamer in roze marmer. Achteraan de zogenaamde "Chambre Max".

Op de zolderverdieping tenslotte, achter een middentravee, was nóg slaapgelegenheden; wie zou hier onder het leien mansardedak ooit geslapen hebben ?...

De oorlog heeft duidelijk prent geslagen bij de Deprezs. Zij zien een deel van de naar Londen vluchtende Belgische regering een nacht bij hen doorbrengen.

25 september 1940. De familie Marquet is gevlucht naar Spanje. Het is zes uur in de morgen... We slapen onder het marmeren terras, achter de twee kelderramen die afgeschermd waren met zandzakjes... Plots een fel, wit licht... Enkele seconden later valt een vernielende brisantbom vóór de natuurstenen, massieve gevel die – zo getuigt Agnes – minstens één centimeter achteruit wordt gedrukt. Duitse officieren-artsen die ingekwartierd waren, snellen toe maar voor Luciens broer, Willy DEPRez (° Oostende 26-7-1908) kunnen ze niets doen; een hallucinant beeld van een zwaar verminkt lichaam. Ook zijn echtgenote, Blanche VERBIEST, is er erg aan toe; de halsslagader is doorgesneden...

In 1941 trekt het gezin Deprez weg uit de villa omdat niemand nog op de dijk mag blijven wonen. "Thamara" wordt tot aan de eerste verdieping dichtgemetseld. Begin '45 vinden ze, na de bevrijding, een leeggeplunderd herenhuis. Ze blijven er concierge tot 1 november 1948.

Met dank aan Mevr. Agnes DEPRez.

OPLEIDINGSSCHIP "STROOMBANK"

door **Robert OUVRY**

Zoals ieder waardig lid van onze Oostendse Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate weet, was er een scheepsmodel van de ketch "Stroombank" te bewonderen in een van de glazen kasten van ons museum. Het pronkt zelfs in een hoekje van de te koop gestelde prentkaarten.

In het maandblad "Wandelaer – Sur l'Eau" van 1947, eveneens in de Plate berustende, komt er een foto voor van bewust zeilschip met als tekst : "Als er gesproken wordt van ons opleidingsschip denken de mensen aan de "Mercator", maar er was ook een opleidingsschip in Oostende, een gewezen loodsboot die zijn schoonste jaren gekend had voor de rede van Vlissingen".

De moeilijkheid van dit vaartuig bestond in het feit dat er geen motor aan boord was en dus moest buiten gesleept worden door een afgedankt loodsboot, met een petroleummotor, of door een zeesloep met tien roeiers. In de jaren '37 en '38 heb ik aan boord van deze twee schepen verschillende taken moeten vervullen : de boot naar buiten roeien, de petroleummotor starten (wat een "stinkende" job was) en zeilen.

Het schip kwam gewoonlijk op zeil terug binnen maar moest het anker uitwerpen ter hoogte van de Tilbury boten vóór de RYCO. Wij moesten het schip dan terug slepen tot aan de zeevaartschool. Als je met de "Stroombank" moest meevaren lagen je handen open door het optuigen van schoten en andere "takelage".

Het was een bijzonder kloeke boot beslagen met koperen platen onder de waterlijn. Het schip werd achtergelaten, afgetakeld, in mei 1940 aan de kade van de zeevaartschool en later nooit meer terug gezien.

In de Rijksmarineschool was er maar één officier die met zulk gevaarte over zee kon : Pierre DE WISPELAERE. Hij was geboren in Brugge op 22 september 1903 en vaarde reeds als vijftienjarige dekschrobber met een viermast bark van de Cie. BORDES uit St. Malo om, rond Vuurland, een lading guano uit Chili op te laden.

In 1937 werd een select clubje, "De Kaap Hoornvaarders", gesticht in de "Tour Solidor" te St. Malo. Enkel diegenen, zonder onderscheid van graad of nationaliteit, die met een vrachtzeilschip de